

GŁOS POMORSKI

DODATKI TYGODNIOWE: „SPRAWY KOBIECE“, „ŚWIATEK MŁODZIEŻY“.

Prenumerata miejscowa: Przy odbiorze w ekspedycji 2,50 Zł., w agencjach miejscowych miesięcznie 2,55 Zł., przez pocztę przy zamówieniu przez ekspedycję naszą 2,76 Zł., wprost na pocztę lub u listowego kwartalnie 8,58 Zł., miesięcznie 2,86 Zł., dla W. M. Gdańska 2,50 Guld., Gd. — pod opaską w Polsce 4,20 Zł., do Gdańska 4,45 Guld. Gd., do Francji 15 fr. (z wysyłką co drugi dzień 18 fr.) do Anglii 5 shill., do Stan. Zjedn. 80 cent. W razie nieprzewidzianych wypadków, jak strajki, przeszkody techniczne itd. prenumeratorzy nie mają prawa żądań niedostarczonych numerów lub zwrotu prenumeraty.

Głoszenia z Polski: Wiersz wysokości milimetra w dziale ogłoszeniowym na stronie 8-linowej 12 groszy w dziale reklamowym na stronie 1-3-lin. przed tekstem 90 gr, wśród tekstu 50 gr, za tekstem 40 groszy. Dla Wojew. Miasta Gdańska wiersz m/m 8-lin w dziale ogłoszeniowym 0,12 Guld. Gd., wiersz m/m 3-lin. przed tekstem 0,90 Guld. Gd., wśród tekstu 0,50 Guld. Gd., za tekstem 0,40 Guld. Gd., dla Niemiec dochodzi 50% nadwyżki, dla reszty zagranicy 100% nadwyżki. Za tłomożenia 20 proc. nadwyżki. — Raehunki są natychmiast płatne. — Administr. nie przejmuje odpowiedzialności za terminowe umieszczenia ogłoszeń.

Redakcja i Administracja
Groblowa 27/29.

Grudziądz, wtorek, dnia 2-go marca 1926.

Telefon nr. 50, 51 i 66.

W Rzymie.

Grudziądz, 1 marca 1926 r.

Niedawne wystąpienie Mussoliniego przeciwko Niemcom (groźba przejścia Włoch przez Alpy) wywołane przez kłamliwą i prowokacyjną antywłoską propagandę niemiecką, zaczęło już schodzić z porządku dziennego.

Berlin zdobył się wprawdzie na protest wypowiedziany w „Reichstagu“ przez min. Stresemanna, ale przeznaczenie „zwinął chorągiewkę“, nie chcąc sprawy już dziś stawiać na ostrzu noża i żałując, że karty jego zostały zbyt wcześnie odkryte, że cała awantura przyszła w czasie dlań arcyfatalnym.

Wiedeń poprzestał na wyjaśnieniach. Tylko Tyrol północny (austriacki) rzucił parę teatralnych, nieszkodliwych frazesów, pogroźek w rodzaju „z motyką na słońce“... zapowiadając wniesienie skargi do Ligi Narodów; skargi, która mogłaby być rozpatrywana wówczas, kiedy się ociepli a raczej, kiedy się znowu ochłodzi — bo aż w jesieni.

Pozatem od zatargu włosko-niemieckiego odwróciła uwagę sprawa walki o charakter L. N., spór o to, czy do jej Rady mają wejść tylko Niemcy, czy także i Polska.

Te wszystkie okoliczności przyczyniły się do tego, że w prasie pojawiły się wiadomości, iż z wielkiej chmury żadnego nie będzie deszczu, że pomiędzy Rzymem a Berlinem wszystko w porządku.

Zapewne gorącoby tego pragnął Berlin, który zmarł dopiero po szkodzie, poszedł po niewczasie do swej tepej głowy po rozum, — że to było przecież wierutnem głupstwem drażnić Włochy swą zwarjowaną propagandą, tuż przed doniesieniami w L.N. rozstrzygnięciami. Istotnie, tylko międzwiedzia polityka pruska mogła niezorientować się, że ta awantura musiała wobec nich fatalnie usposobić zagranicę w momencie właśnie przełomowym dla Europy decydującym o zasadniczych zagadnieniach jej najbliższej przyszłości.

Ale Berlin popełnił tu właśnie dwa głupstwa za jednym zamachem, bo w zatargu jego z Rzymem nie tylko o takie czy inne prawa dla mniejszości niemieckiej w Włoszech, ale co innego o zamierzoną przez Niemcy aneksję Austrii chodzi. Berlin właśnie nieoglednie ujawnił, a raczej przypomniał swe w tym kierunku zamiary, które swego czasu sprawiły, że Czechy przybliżyły się do Polski, a teraz znowu porozumiewają się Włochy z Jugosławją. Niemiec bowiem nikt nie życzy sobie za sąsiada.

W rezultacie od Pragi Czeskiej przez Belgrad do Rzymu zarysowuje się antyniemiecki front przeciwko aneksji Austrii. Z natury rzeczy przyłączyć się do niego muszą i Warszawa i Paryż.

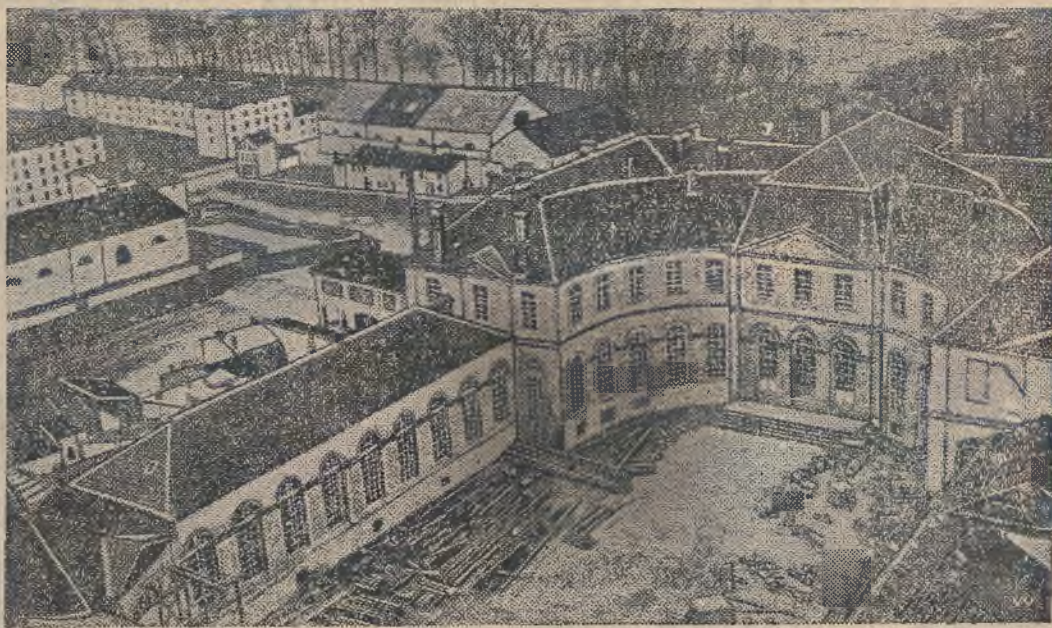
Takie ukształtowanie się sytuacji przyszło bardzo nie w porę Niemcom, ale natomiast jest bardzo na rękę Polsce, jako że kwestja aneksji Austrii wiąże się ze wstąpieniem Niemiec do L. N. a w konsekwencji i ze sprawą kandydatury Polski do Rady L. N. Intryga zaślepionego, arogancko na swe wpływy liczącego Berlina stała się „wodą na młyn“ słusznych żądań Polski, przyczyniła się w znacznej mierze do tego, że Włochy i Jugosławją oświadczają się **kategorycznie za kandydaturą Polski**, a kto wie, czy z tej strony nie będzie protestu przeciwko wejściu Niemiec do L. N., co byłoby radykalnem (w dobru tego słowa znaczeniu) zabezpieczeniem L. N. i pokoju europejskiego przed niebezpiecznymi wstrzasami.

Z powyższego łatwo wywnioskować, jak doniosłe znaczenie miały narady Ninczicza z Mussolinim i jak decyzja w sprawie L. N. dziś w mniejszym stopniu, niż od Anglii i Francji zależy, od stanowiska Włoch. To nam dodaje otuchy, bo w Rzymie jest u steru człowiek, który nie tylko swą ojczyznę odrodzić potrafił, ale trafną obiera drogę do odrodzenia Europy.

Oby z nim, z Mussolinim w tej sprawie jaknajprędzej i najściślej potrafili się porozumieć i przystąpić do współpracy poseł polski p. Kozicki, który przybył w politycznie tak doniosłym momencie do Rzymu i powinien być żelazo, dopóki gorące.

Bohaterskie miasto Verdun odbudowuje się.

Zniszczone wojną, bohaterskie miasto zachodniej Francji Verdun, zaczyna powoli powracać do swej dawnej świetności. Obrazek nasz przedstawia nowowzniesiony pałac arcybiskupi.

Wielkie Zebranie Polsk. Stronnictwa Chrześc. Demokracji w Grudziądzu.

odbędzie się dnia 1 marca 26 r. o godz 19.30 (7.30 wieczorem) w sali hotelu „Pod Złotym Lwem“ ul. 8-go Maja 16/17 Przemawiać będą:

1. **Dyr. Samoliński, prezes Klubu radzieckiego Pol. Str. Ch. Dem.** na temat: „Sprawa utworzenia większości polskiej w Radzie Miejskiej i program gospodarczy na najbliższą przyszłość“.
2. **Posel Nowicki** na temat: „Ostatnie wypadki na terenie sejmowym“.

O liczny udział członków uprasza

ZARZĄD

Sojusz zaczepno-odporny

między Włochami i Jugosławją.

Wiedeń, 28. 2. (PAT.) „N. Fr. Presse“ donosi z Białogrodu: W tutejszych kółach politycznych słychać, że w Rzymie zawarty został między Jugosławją i Włochami sojusz zaczepno-odporny na podstawie status quo.

Sojusz uzupełniony zostanie konwencją wojskową obu państw, gwarantującą sobie wzajemnie nienaruszalność terytorjalną.

Włochy i Mała Ententa

przeciwko aneksji Austrii przez Niemcy.

Paryż, 28. 2. (PAT) „Temps“, komentując wizytę Ninczicza w Rzymie i Paryżu, stwierdza, że narady jugosłowiańskiego ministra spraw zagr. z premierem włoskim, jako potwierdzenia faktu zbliżenia politycznego pomiędzy Rzymem i Białogrodem, mają doniosłe znaczenie.

Dziennik paryski zaznacza, że jednomyślny opór Włoch i Małej Ententy przeciwko powrotowi wpływów niemieckich w Europie środkowej, jest najlepszą gwarancją utrzymania należnego poszanowania dla

traktatów pokojowych oraz utrzymania tego stanu rzeczy, jaki został wywalczony dzięki zwycięstwu sprzymierzonych.

Berlin i Wiedeń — kończy dziennik — zrobią najlepiej, jeżeli zawczasu pomyślą nad tem, zanim zdecydną się posunąć za daleko całą tę awanturę „anschlusssu“ Austrii do Rzeszy, albowiem ani Włochy, ani Mała Ententa, ani też żadne inne państwo z pośród tych, które podpisały traktaty z r. 1919 nie dopuszczą do realizacji tych planów.

Mussolini protestuje przeciwko projektowi

przyłączenia Austrii do Niemiec.

Praga, 28. 2. (PAT.) „Narodni Politika“, komentując interwju, udzielony przez Mussoliniego korespondentowi „Petit Parisien“, podkreśla zwłaszcza ten ustęp, w którym Mussolini protestował przeciwko projektowi przyłączenia Austrii do Niemiec, jakoteż przeciwko planowi ewentualnego podziału Austrii pomiędzy państwa sąsiadujące. Skoro premier włoski — pisze „Narodni Politika“ — uważał za właściwe tak dobitnie zaakcentować swe poglądy w tej sprawie, to niewątpliwie przyczyną tego szukać należy w tem, że polityka Rzeszy coraz bardziej przechodzi ze stanu bierności do stanu aktywności i w pewnej chwili mogłaby może nawet zdecydować

się na inkorporację Austrii do Rzeszy, stawiając przytem sąsiadów w obliczu faktu dokonanego. Włochy — pisze dziennik praski — uważają tę sprawę tak dalece za groźną, że nawet zawary odpowiednią konwencję z Jugosławją. Konwencja ta jest tembardziej naturalną, że oba te państwa w razie przyłączenia Austrii do Niemiec stałyby się bezpośrednimi sąsiadami Rzeszy. Stało się więc bardzo dobrze, że obydwa państwa w porę zdaly sobie sprawę z groźącego niebezpieczeństwa i pod tym wpływem tej świadomości przyczyniły się do wzmocnienia jednolitego frontu przeciwnieckiego.

Jugosławija przyrzeka gorąco poleprzeć kandydaturę Polski do R. L. N.

Wiedeń, 8. 2. (PAT.) Według doniesienia „Wiener Neueste Nachrichten“ z Rzymu jugosłowiański minister spraw zagr. Ninczicz oświadczył redaktorowi pisma

„Trybuna“, że Jugosławija będzie gorąco popierała kandydaturę Polski do Rady Ligi Narodów.

S. M.

